

KDO SE SMĚJE NAPOSLED

„Stýská se mi po Calovi,“ řekne Dervish. „Když jsme byli kluci, hodně jsme se spolu prali, jako všichni bratři, ale taky jsme byli jedna ruka.“

Ležíme při ústí jeskyně, obdivujeme výhled do pouště, máme tu stín a pražící odpolední slunce na nás nemůže.

„Je to zvláštní,“ uchechtne se Dervish. „Myslel jsem si, že umřu první. Vzhledem k tomu, jak riskantní život jsem si vybral... počítal jsem najisto s tím, že umřu mladý a nějak surově. Je to komické, jak někdy všechno dopadne, nemyslíš?“

Zadívám se na díru v levé straně jeho prsou. Teče z ní krev a dole je vidět kost. „Jo,“ zafuním. „K popukání.“

Dervish se zavrtí a ušklíbne se. Má velké bolesti, ale dlouho už je nebude muset snášet. Strýc na tom byl zle, ještě než jsme se pustili do toho vojska démonů. A teď, když si prošel peklem, nemá šanci. Je vyřízený. Oba to víme. Proto jsme vyšli z podzemí sem nahoru – aby mohl zemřít pod širým nebem a ještě se nadýchat čerstvého vzduchu.

„Vzpomínám si,“ pokračuje Dervish, „jak jsme se jednou pohádali, bylo to krátce po tom, co si Cal vzal tvoji mámu. Chtěl po mně, abych odešel od Učedníků, taky se oženil a vedl normální život. Myslel si, že to, co dělám, je holá šílenost.“

„Ne že by byl příliš vedle,“ odfrknu si.

„Nepovídej, ty to máš k smrti rád,“ usměje se Dervish. Po bradě mu stéká čúrek krve.

„Šetři dechem,“ povím mu a snažím se moc nechvět.

„A na co asi? Tam, kam jdu, ho potřebovat nebudu.“ Nakrčí jedno obočí. „Nemyslíš si přece, že bych to přežil, nebo jo?“

„Jasně že ne. Jenom mě příšerně štve, jak fňukáš.“

Dervish se tiše zasměje. Smích ale přejde ve vykašlávání krve. Třese se a sténá, plive krev a hleny, já ho objímám. Když ho záchvat přejde, požádá mě, ať s ním jdu o kus dál od jeskyně.

„Myslím, že úžehu se už moc bát nemusím,“ ucedí.

Zvednu svého umírajícího strýce a nesu ho o něco dál. Moc neváží. Je hubený, ustaraný, přetažený životem. Hlavu má položenou na mých prsou, jako když se dítě tulí k matce. Opřu ho o veliký balvan a pak se usadím vedle. Oči má pořád zavřené. Usnul. Smutně si ho prohlížím, ukládám si do paměti jeho vráscitou tvář do poslední podrobnosti, odhrnu mu z čela povadlé spajky vlasů, vzpomínám na všechny ty noci, kdy mě utěšoval z mých nočních můr.

S trhnutím se probere a polekaně se rozhlédne. Když uvidí mě a díru ve vlastní hrudi, uklidní se. „Aha, tak to byl jenom sen. Myslel jsem si, že jsme v maléru.“

„Tady nám nic nemůže ublížit.“

Dervish se na mě pokřiveně usměje. „Jsem moc rád, že jsi mohl bydlet u mě. Byl jsi jako můj syn. Billy taky, ale nikdy jsem s ním neprožil takové věci jako s tebou.“

„Kdybys byl můj opravdový táta, požádal bych o pěstounskou péči.“

Dervish se usměje ještě víc. „To rád slyším. Jsi nefalšovaný Grady. My na projevy citu moc nejsme.“

Oči se mu kamsi zatoulají, vzdychne si. „Doufám, že zase uvidím Cala. Billyho, Meeru. Dokonce i Beranaba. Tolik jich odešlo dřív než já... Myslíš, že je nějaký posmrtný život, Grubbsi? Narodím se znovu? Anebo tam je jenom... nic?“

„Něco tam být musí,“ vydechnu. „Kdyby nebylo, k čemu by nám vesmír dal duše? To by bylo k ničemu.“

Dervish pomalu přikývne a pak se zamračí na něco, co je za mými zády. „Co je to?“ zasípe.

Bleskově otočím hlavu a propátrám okolí, jestli tam není nějaká hrozba. Nic ale nevidím, jen vyprahlou zemi a kameny. „Nic tu není...“ začnu, ale pak toho nechám. Dervishovi pohasínají oči. Už nedýchá. Na tváři má klidný výraz.

Rozklepu se a natáhnu ruku, chci mu zatlačit víčka. Mrkáním rozháním slzy. Prsty mám pár centimetrů od jeho očí, když tu najednou... *chňap!* Dervish scvakne zuby a div mi neuhryzne koneček ukazováku.

„Do všech pekel!“ zařvu, svalím se na záda a srdce mi tluče jako o závod.

„Měl bys vidět, jak se tváříš,“ posmívá se Dervish – ten nepřestane dělat fóry nikdy!

„Zkus to ještě jednou,“ zavrčím. „Příště vykopu jámu a pohřbím tě zaživa.“

„Nebud' taková citlivka,“ zapřede a ještě pořád se pochechtává. Přejede pohledem po mých nepřírozených svalech, po chomáčích ryšavých chlupů, které mi trčí z kůže, po mých vlčích rysech, žlutých očích, ostrých zubech a tesácích pokrytých krví. „Ty teda ale vypadáš.“

„S životním vzorem jako ty jsem měl nulovou šanci,“ odseknu. „Chudáčku Grubbsi.“ Udělá na mě psí oči. „A přitom jsi nikdy nechtěl nic víc, než aby ti někdo dal najevo trochu lásky.“

„Trhni si protézou.“

Oba se zasmějeme.

„Budeš mi chybět,“ vzdychne si Dervish.

„Nojo,“ odpovím rozpačitě. „Ty... tak nějak... ty mně taky.“

„Byl bych docela rád, kdybych se tu mohl ještě zdržet a dozvědět se, jak to celé dopadne. Pak si vzpomenu, jaká je šance na úspěch...“ Zavrtí hlavou.

„Nelam si s tím hlavu,“ pronesu důležitě. „O Demonata se postarám. A o Stín taky. Viděl jsem dost filmů, abych věděl, jak tyhle věci končí. Někdy za měsíc touhle dobou se budeme všichni plácet po ramenou a oslavovat vítězství. Ale ty už nic z toho neuvidíš. Protože budeš po smrti.“

Dervish se zamračí. „Ty teda fakt umíš poskytnout umírajícímu útěchu.“

Chvilí mlčíme. Krve z něj už neteče tolik, ale nic si nemaluju – je to jen tím, že už mu jí moc nezbylo. Tohle se nezlepší. Kdepak, už ne. Dervish šidil smrt posledních pár měsíců, ale poslední svou kartu vynesl, když se postavil proti hordám démonů.

„Co s tebou bude, Grubbsi?“ zeptá se. „Tenhle nový vzhled... to, jak hrozně snadno zabíjíš...“

„Budu v pohodě.“ Dlubám holými chlupatými prsty na nohou do země.

„Nebudeš,“ namítne. „Změnil ses, a ne jen zvnějšku.“ Dotkne se mě slabou, zakrvácenou rukou. „Nedovol, aby se z tebe stal netvor. Pamatuj si, kdo jsi, nezapomeň na lidi, které máš rád, a na to, proč bojuješ. Beranabus se choval nelidsky, ale on taky od začátku nebyl tak docela člověk. Ty jsi člověk byl. Ty člověk jsi. Nezapomeň na to.“

„Vážně chceš odejít takhle?“ zamžourám na něj. „S přednáškou jako od nějakého podřadného televizního psychiatra?“

„Myslím to vážně,“ zavrčí.

„Nemluv hlouposti,“ usměju se. „Na to je už hrozně pozdě.“

Dervish protočí panenky a potom pokrčí rameny. „Abys pak netvrdil, že jsem tě nevaroval.“

„Nebudu to tvrdit.“

Zachvěje se a zamžourá do slunce. „Je hrozná zima. Proč to vůbec nehřeje?“

„Je zatmění.“ Plácnul jsem to první, co mě napadlo. Dervish nakrčí obočí, ale jinak tu nejasnost nijak nekomentuje.

„Škoda, že jsme neměli víc volného času,“ prohlásí. „Kromě Massagre jsem tě vlastně nikdy nevzal na výlet.“

„Pokud Massagre je tvoje představa výletu, tak to nejspíš bylo dobře.“

„Orlando,“ přikývne Dervish. „Tam jsme si měli zajet. Na loch-nesku. Ty, Billy a já. Báječně bysme se pobavili.“

„Takový život nám prostě od začátku nebyl souzený,“ ucedím.

„Kdysi jsem si myslel, že se pro něj rozhodnu, že se prostě na magii a demony vykašlu. Ale jsem na týhle cestě jednoduše od narození, stejně jako ty. Bec, Beranabus... my všichni jsme vlastně neměli na vybranou. Strašně mě štve, jak je osud nespravedlivý, ale...“

Odmličím se. Dervishovi klesla hlava ke straně. Zakloním mu ji dozadu, přiblížím prsty skoro k ústům, čekám, že mě zase kousne. Ale tentokrát to není žert. Oči má zavřené. Z napůl otevřených rtů mu unikl poslední výdech. Srdce mu přestalo bít.

„Myslím, že naposledy ses smál ty, stará vojno,“ zachraptím, pustím si jeho hlavu na rameno a neobratně ho poplácám po zádech.

Vstanu, šetrně ho opřu o balvan, pak se odšourám kousek dál a vyberu jedno místo ve stínu. Když se sehnu k zemi, najednou se mě zmocní pocit, že se ke mně Dervish krade. Rychle se otočím, koutky se mi zvedají do úsměvu, ale on se ani nepohnul. A už nikdy se nepohne.

S pocitem prázdnoty si vzdychnu, pak pevně stisknu prsty k sobě a vší silou je vrazím do suché, tvrdé půdy. Vyrvu z ní první hrst a začnu hloubit pro svého mrtvého strýce hrob.